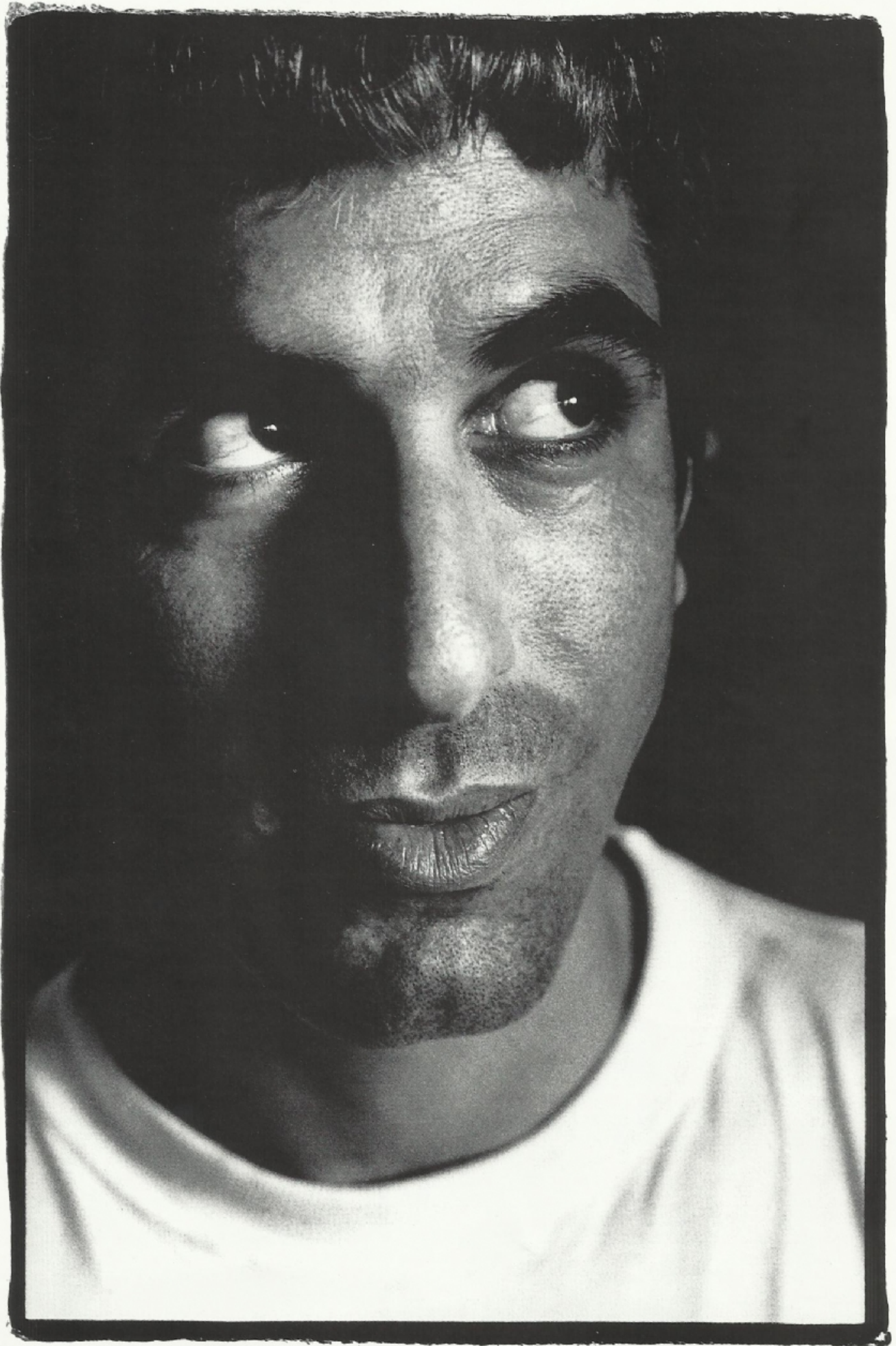

•
ion

Vad finns det för samband mellan fredsaktivisten Noam Chomsky och komikern Chevy Chase? Och vad har de att göra med världens största punkband, Bad Religion? SA skickar ner Robban "jag fick ta tåget, men redaktörn tog flyget" Becirovic till Roskilde för att undersöka saken närmare.

text ROBBAN BECIROVIC *foto* ANTON H LE CLERCQ

HETTAN PÅ ROSKILDE-FESTIVALENS BACKSTAGEOMRÅDE är olidlig. Förgäves letar jag efter en bastu att svalka mig i då jag ser Bad Religions ena gitarrist Brett Gurewitz vandra in på området. Håret har han på äkta punkmanér färgat marinblått och det ovanligt härjade ansiktet döljs till stor del av ett par abnorma svarta solglasögon. En underlig känsla illar genom min kropp – den här snubben har jag sett tidigare, inte på ett skivomslag, utan någon helt annanstans.

Vi sätter oss under ett träd med varsin Sort Gold i handen. Brett börjar genast föra samtalet. Han berättar varför Bad Religion inte kom till Sverige i år. Basisten Jay Bentley hade fått en son och var därför oförmögen att åka till Europa i juni, då den svenska konserten var inplanerad. Brett fortsätter att mala på, själv sitter jag bara och stirrar på honom. Vem är det han är så förskräckligt lik?

Brett, som noterat mitt ohämmade stirrande, betonar noga att "alla i bandet är gifta, även jag", samtidigt som han ger mig en konstig blick.

BAD Religion, med fäste på den amerikanska västkusten, är sedan något år tillbaka utspridda över det amerikanska fastlandet. I och med att vokalisten Greg Graffin är utflugit till det ruttna äpplet New York och den övriga konstellationen rotad i den mäterliga TV-serien "Beverly Hills" hemstad, Los Angeles, dyker frågan upp om hur ofta Bad Religion egentligen går igenom nya låtar med fulltalig sättning.

– Vi repar faktiskt inte speciellt mycket eller ofta, berättar Brett. Däremot ger vi många konserter, ungefär hundra om året. Att spela in skivor och ge intervjuer, det kanske tar en månad. Det betyder att vi ändå är tillsammans drygt hälften av året. Vi brukar öva in skivorna precis innan vi går in i studion och så repar vi lite före turnéerna. Men jag tror att det är positivt i längden, för det har gjort det hela mer spännande för oss.

– Eftersom jag och Greg – det är vi två som står för det mesta materialet – bor på vitt skilda håll, skriver vi musiken individuellt. Han komponerar sina låtar i New York och jag gör mina i Los Angeles. Och emellanåt slänger vi ihop någonting tillsammans, "American Jesus" skrevs faktiskt i bussen på den senaste USA-svängen. Men det verkar som om vi båda instinktivt vet i vilken riktning vi ska föra låtskrivandet, eftersom skivorna alltid går väl ihop, de känns aldrig splittrade.

Trots att Bad Religion säljer så bra att medlemmarna med lätthet skulle kunna leva gott och väl bara på de inkomster musicerandet inbringar, har alla (med undantag av den andre gitarristen, Greg Hetson) jobb vid sidan av.

Brett Gurewitz äger och driver Epitaph Records samt är i besittning av en inspelningsstudio, West Beach Recorders, där han med jämna mellanrum producerar andra gruppers plattor. Basisten Jay Bentley jobbar även han på Epitaph, medan Greg Graffin är fil dr i naturvetenskap och föreläsare på Cornell University i New York. Trummande Bobby Schayer arbetar på skivbolaget A&M:s Los Angeles-kontor.

– Visst kan vi leva på musiken, menar den blåfärgsfriserade gitarristen. Greg Hetson gör det. Greg Graffin skulle utan problem kunna göra det. Den enda syssla han har nu, förutom att sjunga med oss, är ett lärarjobb. Det ger väldigt lite pengar, men han gör det för att samla in mer skolpoäng. Anledningen till att jag försöker vara så produktiv som möjligt på två olika områden är helt enkelt att jag har en massa överskottsenergi.

SEDAN 1988 har Bad Religion på årlig basis vräkt fram den ena fullpoängaren efter den andra. Fjolårets "Generator" spelades in i maj 1991 – bara fyra månader efter att föregångaren "Against The Grain" kom ut – men den släpptes först i april året efter. Enligt detta recept skulle nya "Recipe For Hate" ha lirats in i augusti 1992, men så är inte fallet.

– Problemet med "Generator" var att vi inte kunde komma upp med någon idé till omslaget och vi kom heller inte överens om en titel. När vi gjorde "Recipe For Hate" var det lättare att hitta ett koncept, så den kunde vi ge ut avsevärt snabbare. Det gick ungefär två månader mellan avslutad inspelning och utgivning. Men det betyder inte att vi ska spela in ett album till inom de närmaste månaderna, även om vi jämt skriver musik. Jag tröttnar snabbt och därför tar vi fram nytt material hela tiden, så vi har något att lyssna på hemma i bandspelaren. Då blir det en skiva om året. Faktum är att vi hade två nya låtar klara innan vi ens givit ut "Recipe For Hate".

Ett så briljant album – packat med stämsångsbemängd powerpoppunk av en så gudabenådad kaliber att det skulle få Joey Ramone att med glädje ge upp sina rosafärgade glasögon – förtjänar självklart mer än en video. Därför har de spelat in inte mindre än tre clips till plattan, "American Jesus", "It Struck A Nerve" och "All Good Soldiers". Förhoppningsvis kommer dessa att uppnå samma goda resultat på MTV som fjolårets "Atomic Garden".

Brett betonar dock att videos endast är ett nödvändigt ont.

– För mig är de av underordnad betydelse. Musiken och texterna är det mest relevanta, videos är en slags sideeffekt av vad vi gör. Men efter att ha sagt det måste jag tillägga att de är ett bra uttrycksmedel för att fansen ska få ett hum om våra artistiska synpunkter, samt ett tillfälle för dem att se hur vi ser ut. Det kan vara rätt kul, du vet. Men jag anser definitivt videos vara av mindre vikt.

TITELSPÅRET på nya skivan är inspirerat av hysterin och kontroverserna kring femhundraårsfirandet av Christopher Columbus resa över Atlanten.

Brett ser med avsmak denna hyllade händelse anno 1492 som startskottet för en tid präglad av brutala erövringar, mord och slaveri tvärsöver den amerikanska kontinenten.

– Alla dessa frågor rullade runt i huvudet på mig och jag tänkte: "Vilket är det mest effektiva sättet att se till att människor hatar varandra?" Ett sätt är att porträttera historien inkorrekt och det har bevisligen fungerat, för historien har gjort ursprungsbefolkningen mycken orätt.

Att "Recipe For Hate" på två spår, "American Jesus" och "Watch It Die", gästas av Pearl Jams vokalist Eddie Vedder har Bad Religion inte gjort någon större affär av.

– Vi har varit polare med Eddie och de andra grabbarna i Pearl Jam ett bra tag nu. Om jag inte minns fel träffade vi dem första gången på en festival i Tyskland. Hur som helst råkade Eddie befinna sig i Los Angeles då vi lade sången på plattan. Så vi ringde upp honom på hans hotell och frågade om han ville komma ner, vilket han också gjorde. Men jag vill betona att det här inte var något vi planerade i månader, det var mer en ödets nyck.

Förutom Eddie gästas skivan även av Concrete Blondes sångerska Jhonnita Napolitano, Clawhammer-medlemmarna Jon Wahl och Chris Bagarozzi, samt, som grädde på moset, slidegitarristen Greg Reich.

BAD Religion har, liksom Fugazi, gjort karriär på att klara sig helt på egen hand. Få independentbolag har lyckats åstadkomma samma resultat som Epitaph och Dischord. Från att 1988 ha startat från noll säljer Epitaph-skivorna i dag, främst då Bad Religions utgåvor, i mängder om hundratusentals exemplar. Något som måste fått mer än ett majorbolag att girigt försöka sluka i sig frukterna av gruppens hårda arbete.

– Vi har fått ett antal erbjudanden. Eller rättare sagt har folk visat intresse snarare än slängt fram något konkret erbjudande. Och så har det förstås blivit en del gratismiddagar, skrattar Brett hjärtligt.

– Men det här är ett lite känsligt ämne att diskutera för mig, eftersom jag äger Epitaph. Det blir något av en intresse- ▶

◁ konflikt. För att hålla relationen mellan mig och resten av grabbarna obesvärad, har jag alltid haft policyn att sätta bandets intresse före mitt eget som skivbolagsägare. Således, om gruppen någon gång i framtiden beslutar sig för att gå till ett annat bolag, vare sig det gäller major eller indie, är de fria att göra det. De är inte bundna till Epitaph för mer än ett album i taget. Jag vill inte säga att det är en omöjlighet, men för närvarande ligger inget på bordet.

(Ljuger Brett utan att blinka. Men SA vet att Bad Religion under snart ett års tid legat i förhandling med multisen Atlantic - A:et i WEA - och nu i september blev kontraktet slutgiltigt klart.)

BRETT berättar vad framgången för bandet och bolaget har betytt för honom.

- Jag har inte behövt göra de gängse saker som människor i vår kultur måste göra, som att fem dagar i veckan gå till ett jobb man hatar. Å andra sidan arbetar jag sex dagar i veckan och så många fler timmar. Men det känns inte som om jag jobbar, eftersom jag hela tiden sysslar med prylar jag finner stimulerande och spännande att hålla på med. Som att producera, skriva musik och göra skivomslag. I grund och botten har Bad Religions framgångar gjort det möjligt för mig att göra allting jag ville åstadkomma i mitt liv. Det är nästan för bra för att vara sant.

Var gång band blir större än att de kan spela i lokala stads-klubbar får de känna av griniga påhopp från fans som tycker att de sålt sig. Bad Religion är inget undantag, snarare bekräftar de regeln. Men Brett tar det hela med ro.

- Det är sant att vissa människor är arga för att vi är framgångsrika, de beklagar sig över att vi tar in på hotell eller att vi har en turnébuss. Men ärligt talat var det väntat, eftersom definitionen av punkrock är en självförgörande profetia. Punk är något för de få, inte för den stora massan. Enligt dess definition, det blir så automatiskt. När en grupp som spelar punkrock blir tillgänglig för massorna upphör den att vara punkrock. Inte för att bandet i fråga gjort något, det är bara vad som händer.

- Så jag är inte chockad över det och jag försöker att inte bli upprörd, eftersom jag inte kan begära att alla i hela världen ska vara lika tålmodiga och insiktsfulla om sådana här saker. Sedan finns det ju också folk där ute som inte faller i den fällan, utan inser att det är ett cirkelresonemang.

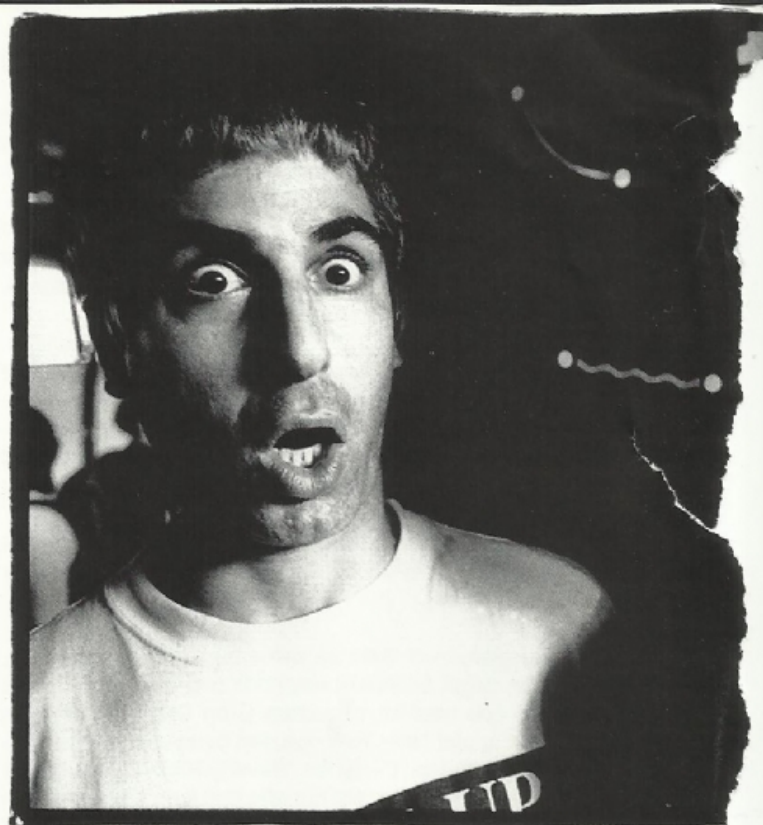
DET fanns en tid när Brett inte behövde riskera att reta sig på dogmatiska besserwissers korkade attityder. Året var 1980. Då bildade ett gäng finnbeklädda tonårsgrabbar, med femtonårige Greg Graffin och den ett år äldre Brett Gurewitz i spetsen, det hardcoremanglande Bad Religion. De olika medlemmarna kom från stadsdelarna Woodland Hills och Camoga Park i Los Angeles, men med Camino High School som gemensam samlingspunkt.

Efter bara två månaders övande i en källarlokal på Ventura Boulevard fick de debutera inför publik, som förband till Social Distortion. Kort därpå gav de på egen etikett ut sexspårs-EP:n "Bad Religion".

De tidiga årens musikaliska utflykter finns numera samlade på den smått outhärliga och nästintill fullkomliga CD:n "Bad Religion 80-85". Allt från den första sjuan till tolvan "Back To The Known" finns här. Nå, allt utom andra LP:n, "Into The Unknown", en pinsamt tragisk affär som genomsyras av ett maniskt användande av tredje klassens keyboard och som vid en direkt jämförelse får Van Halens "Jump" att framstå som ett stycke genial musik.

De flesta fans är lyckligt omedvetna om detta prakthaveris existens och Brett vill att det så ska förbli.

- Jag ser inte "Into The Unknown" som en Bad Religion-skiva i ordets rätta bemärkelse. Det låter inte som en sådan och hade vi inkluderat den på "80-85" skulle kontinuiteten

ha splittrats, det hade blivit en sämre samling. Jag kan med bestämdhet säga att jag aldrig kommer att återutge vår andra LP, förtäljer Brett surt.

Hmm, det här är nog inte rätt tillfälle att skänka honom mitt medhavda Van Halen-plektrum...

Men vad var det egentligen som försiggick i medlemmarnas huvuden vid inspelningen av nämnda skiva? Hade de männe rånat ett apotek och fyllt sina magar med en billast piller av tivelaktig karaktär?

Skrämmande nog ligger sanningen ganska nära.

- Vad som hände var att vi kom över ett keyboard och en akustisk gitarr. Sistnämnda hade vi använt oss av tidigare. Om man lyssnar riktigt noga på "We're Only Gonna Die" från "How Could Hell Be Any Worse?" kan man i det lugna partiet höra en akustisk gitarr. Det var faktiskt ett ganska lyckat experiment som gav oss mersmak. Sedan införskaffade vi ett keyboard, vilket många grupper gjorde vid den här tiden. Problemet var att vi var för unga. Vi blev helt enkelt som galna i studion, säger Brett och skrattar åt minnet.

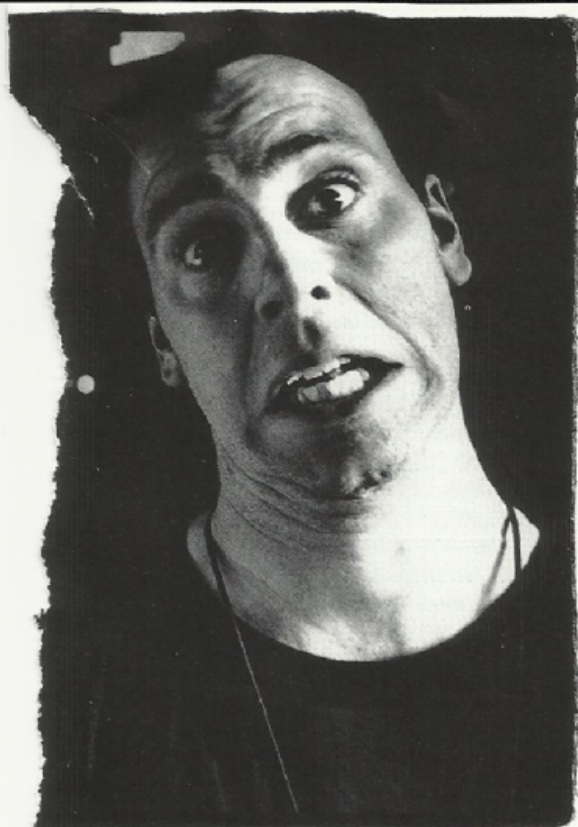
- Vi hade inte någon som var mer erfaren och kunde säga: "Vad i helvete håller ni på med?" Jag tror det utgör en del av förklaringen. Den andra anledningen till att det gick så snett var att det här var en förvirrad och svår period för oss. Vi var som tonåringar i regel är, vi gick helt enkelt skilda vägar och började experimentera inom olika områden. Kanske är "Into The Unknown" en reflektion över vad som hände i våra liv vid den tidpunkten. Jag är än i dag inte säker på hur det kunde gå till, hur det kunde bli en sådan skiva.

Nå, med handen på hjärtat måste jag erkänna att plattan inte är så miserabel. Den lider bara av ett överskott på keyboards.

Brett håller med:

- Vi skulle ha gjort som XTC. De gjorde dels vanliga XTC-plattor, dels plattor under benämningen Dukes Of Stratosphear. Vi skulle ha givit projektet ett annat namn. Vi borde ha kallat oss Vertigo, eller något. Ja, inte Vertigo, det finns ju redan ett band som heter så, men du vet, skiten borde ha givits ut under annan beteckning.

EFTER "Into The Unknown" gick medlemmarna skilda vägar. Greg Graffin flyttade till Wisconsin, dåvarande trummisen Peter Finestone åkte över till England för att studera och Jay ▷

Bad Religions Mr. Brett och Greg Graffin träffar artikel-författaren för första gången (RB som inom parentes sagt nästan föll i gråt när det inte syntes tydligare på fotot att hans store hjälte bär en t-shirt från tidningen Close-Up...)

◁ Bentley, ja, han lämnade bandet redan efter inspelningen av "It's Only Over When...", plattans inledningsspår.

– Det ska poängteras att vi aldrig splittrades officiellt, säger Brett. Jag gick min egen väg och började experimentera med droger. Samtidigt blev jag involverad i inspelningsbranschen och snart kunde jag titulera mig som "nerknarkad skivproducent". Greg förmådde göra en akademisk karriär. När han flyttade tillbaka till Los Angeles 1984 träffade han Greg Hetson från Circle Jerks, som kom upp med idén att blåsa liv i Bad Religion igen. Hetson spelade faktiskt på vår förstlingsutgåva, han avverkade ett solo på "Part III".

– Hur som helst så fanns det alltså en grupp som kallade sig för Bad Religion med Greg Graffin på sång, Greg Hetson på gitarr och diverse andra musiker. Då och då gav de konserter i USA:s västra regioner, från San Francisco till Phoenix via Los Angeles och San Diego. Det höll de på med ända till LP:n "Suffer" 1988 och det var också de som gjorde tolvan "Back To The Known". Så egentligen har det inte funnits någon tid då Bad Religion inte existerat, även om bandet inte gjorde några nya låtar mellan 1985 och 1988. Själv var jag upptagen på annat håll, med att injicera kemikalier i mina vener, gnäggar Brett och tar en djup klunk ur sin ölfaska.

I slutet av 1987 kom Brett med i sitt band igen.

– De var bokade på Gilmers Street Club i Berkeley och Greg Hetson kunde inte lira eftersom han hade en spelning med Circle Jerks i en annan stad samma kväll. Då kom Jay, som hade återvänt till bandet några månader tidigare, ner till min studio och sa: "Brett, vi har ett gig i kväll och vi behöver någon som kan spela gitarr." Jag tyckte att han var helt tokig, men han insisterade och tjatade om hur mycket folk som skulle dyka upp. "OK", sa jag, "jag ska försöka, hoppas bara att jag kommer ihåg låtarna." Och visst, det visade sig att jag mindes nästan alla. Så bestämde vi oss för att göra en skiva, träffades igen på måndagen efter konserten och repade. Jag hade lite nytt material, likaså Greg, och det blev sedan LP:n "Suffer".

TROTS att Brett lekt med elden och blivit rejält bränd hyser han ändå inget annat än positiva känslor till narkotika.

– Jag gillar droger. Men jag anser att man måste vara aktsam och behandla dem med största respekt. Det är inga leksaker. Jag ångrar inte vad jag gjort i min ungdoms år. Vid

den tiden jag blev involverad med droger – det var heroin, LSD, kokain; allt som fanns tillgängligt – var jag inte redo för dem. Det är nog en bra idé att vänta, man ska kanske inte göra det om man är för ung eller vilsen, för droger är oerhört mäktiga. Men om jag kunde knarka skulle jag göra det, frissar Brett och tillägger:

– Oturligt nog kan jag inte det.

NÄR Brett inte gnider på gitarrhalsen i Bad Religion eller jobbar på Epitaph producerar han, som tidigare nämnts, andra gruppers skivor. På sin meritlista har han produktioner med tuffa band som Dag Nasty, D.I., Pennywise, Skid Marks och L7. Men han har också rattat plattor med Russ Tolman, Steve Wynn (Dream Syndicate) och Droogs.

Vad skattar han då som viktigast, Bad Religion eller de sysslor han har vid sidan av bandet?

– Uhm, det vet jag faktiskt inte. Jag måste nog säga att de är av jämlik vikt; jag tror inte att enbart spela gitarr och skriva musik skulle tillfredsställa mig till fullo. Men jag tror heller inte att bara sköta bolaget skulle göra mig nöjd. Jag har två sidor av min personlighet. Framgången jag har från mitt sångskrivande och mitt knäppande på gitarren är mycket uppmuntrande, men jag måste alltid komma ihåg att det inte har något med mig personligen att göra. Det är bara tur. Vad gäller mina aktiviteter inom andra områden är det en helt annan sak, i och med att jag kan se en direkt koppling mellan hur hårt jag jobbar och resultatet av mitt arbete, menar Brett.

HAN fortsätter sedan med med iver i rösten att berätta om sitt skivbolag.

– Det går verkligen bra nu. 1993 har varit vårt bästa år någonsin. "Recipe For Hate" är med på de amerikanska försäljningslistorna, nummer 14 på Billboards Heatseekers Chart och nummer 34 på tyska listan. Eftersom jag för närvarande tillbringar tiden på resande fot har jag inte koll på alla listor, men den säljer oförskämt bra. Förutom Bad Religion säljer NOFX bäst. Rancids nya har börjat komma, det är en kanon-skiva. Och L7, jag gav ut deras första platta, den går bra just nu. L7:s debut och "Suffer" var det första jag släppte när jag började arbeta verkligen seriöst med bolaget. Det var 1988 och båda sålde mycket bra. Fast när jag började ge ut skivor med NOFX sålde de knappt något alls, men nu går de åt som smör. Det tog mig tre år i tron på att något skulle hända innan det lossnade för dem.

En orsak till att Brett startade ett eget bolag var att han inte pallade med att arbeta för någon annan än sig själv. Genom att bilda Epitaph skulle han slippa känna en chefs flåsande i nacken.

– Jag ville till varje pris vara min egen. Det var nummer ett. Och sedan, med tanke på vad jag kunde tänka mig att pyssla med, jag ville göra något kreativt, något med antingen musik eller konst och enär Bad Religion var beskedligt framgångsrika, i alla fall i Kalifornien, var det naturligt att börja inom skivbranschen. Plus att jag under ett par år på åttiotalet levde ihop med Suzy Shaw som äger skivbolaget Bomp! och lärde mig allt om skivindustrin från henne.

I stället för att sluta separata licensavtal för den europeiska marknaden och därmed göra skivorna billigare i konsumentledet, måste Epitaph till varje utgåva hyra en mindre jumbojet som fraktar varorna över Atlanten.

– Det kan hända att jag någon dag slår till och förhandlar fram en licensuppgörelse med någon, säger Brett. Problemet är att jag blivit blåst alldeles för mycket och ofta på licensavtal, för de flesta människorna i skivbranschen är inte lika ärliga som jag. Om man ger någon rättigheten att pressa en platta kan denne tillverka tiotusen exemplar och säga att "jag gjorde bara femtusen". Det är totalt omöjligt att kontrollera vad som verkligen sker. Det är huvudorsaken. Däremot har jag långt framskridna planer på att öppna ett kontor i Europa. ▷

◁ **D**ET finns en anledning till att Brett färgar sitt hår blått. Han gör det inte för att han är kokett till sin läggning utan för att det är hans sätt att säga att man kan se annorlunda ut och ändå göra bra ifrån sig. Detta med tanke på att han har daglig kontakt med allehanda företag.

– Det betyder inte att man är en drönare bara för att man inte klär sig i slips och kostym.

Så sant som det är sagt.

Med hänsyn till alla de grupper som ligger på Epitaph och är hemmahörande i trakterna kring mångmiljonstaden Los Angeles, verkar den musikaliska scenen i södra Kalifornien oerhört livskraftig.

– Den sorts musik Epitaph säljer är otroligt populär i LA, det stämmer. Men att gå så långt som att kalla det en scen vore att ta för stora ord i munnen. Inte som jag skulle vilja beskriva en scen, i alla fall inte som det var i början av åttiotalet. Det förefaller som om ju större något är, desto mindre av en scen blir det. Och även om det finns många spännande band i Los Angeles så verkar scenen där vara mer involverad i tatueringar och piercing än punkrock, flinar Brett.

– Men alla kommer bra överens och det är det viktigaste. LA är ett mycket vitalt artistiskt samhälle, påstår han om staden som förra året stod värd för de värsta amerikanska kravallerna i mannaminne.

Brett blir märkbart upphetsad när jag för de omstridda upploppen på tal. Med översvallande energi kavlar han upp

byxbenen och för en sekund tror SA:s utsände att han de närmaste minuterna ska få sitta och äcklas av någon vidrig benprotes. Men tydligen var det bara den danska hettan som spökade.

– Jag var där, mitt i skiten, på väg till jobbet. De flesta var inte det, de satt hemma och tryckte. Det var ett vansinnigt helvete, det kan jag säga dig. Eldsvådor överallt. Och tyvärr så befarar jag att det kan hända igen.

JUST då kommer jag på vem det är Brett påminner om – Chevy Chase! Otroligt att två människor utan några som helst band till varandra kan vara så lika. Så identiska att man skulle kunna ta dem för att vara tvillingbröder.

Och när Brett efter en stunds bladdrande i senaste SA tar på sig sina enorma solglasögon är han på pricken lik Chevy i "Den Osynlige Mannen", i restaurangscenen där den under-sköna Darryl Hannah kysser honom lätt på munnen och kletar ut allt läppstift han målat sig med i ansiktet för att dölja sin osynlighet.

Med samma ansiktsuttryck som Chevy på syltan i filmen tar jag adjö av Brett, som snabbt rusar i väg för att leta upp sin loge.

Till min förskräckelse hann jag aldrig berätta för honom att han liknar Chevy Chase och jag hann heller inte fråga honom något om Noam Chomsky.

Han måste ha trott att jag var "just another groupie". ☺

DISKOGRAFI

Bad Religion/Politics/Sensory Overload//Slaves/Drastic Actions/World War III	7"	–	JBGPN 002	-80
HOW COULD HELL BE ANY WORSE?	LP	Epitaph	EPI-BRLP1	-81
THE ORIGINAL BAD RELIGION [återutgivning av första EP:n]	MP		BREP-1	-82
INTO THE UNKNOWN	LP		EPI-BRLP 2	-82
Back To The Known EP: Yesterday/Frogger/Bad Religion (Slow Version)// Along the Way/New Leaf	12"		BREP-2	-84
SUFFER	LP/CD		E-86404-1/2	-88
NO CONTROL [första upplagan av LP:n innehöll en nypress av debut-EP:n]	LP/CD		E-86406-1/2	-89
HOW COULD HELL BE ANY WORSE? [återutgivning]	LP		E-86407-1	-90
AGAINST THE GRAIN	LP/CD		E-86409-1/2	-90
New World Order: War #1 7": Heaven Is Falling/Ferile Crescent// ["Political Analysis", en föreläsning av Noam Chomsky] [posteromslag]	7"	Maximumrockroll	MRR 006	-91
BAD RELIGION 80-85 [samling]	CD	Epitaph	E-86407-2	-91
Atomic Garden [enkelsidig]	7"	Sympathy For The...	SFTRI 158	-92
GENERATOR	LP/CD	Epitaph	E-86416-1/2	-92
American Jesus/Stealth	7"	Sympathy For The...	SFTRI 232	-93
RECIPE FOR HATE	LP/CD	Epitaph	E-86420-1/2	-93

"Bad Religion", "Waiting For The Fire" [akustiska versioner] och "Every Day" på LP:n "The Sound Of Hollywood #2". Mystic MLP 33124 -83
 "We're A Happy Family" på DLP:n/CD:n "Gabba Gabba Hey... A Tribute To The Ramones". Triple X 51057-1/2 -91

Dessutom finns två videos, "Along The Way" -90 och "Big Bang" -92, båda Tribal Video

SÄTTNING

Greg Graffin – sång
 Brett Gurewitz – gitarr, sång
 Greg Hetson – gitarr, sång
 Jay Bentley – bas, sång
 Bobby Schayer – trummor

ADRESSER

Epitaph Records, 6201 Sunset Boulevard, #111, Hollywood, CA 90028, USA
 Tribal Video, Radhoffstrasse 40, D-4300 Essen 12, Tyskland
 Border Music Distribution, Gamlestadvägen 1, 415 02 GÖTEBORG

